

Himmelsfärden är inte någon sololöpning utan ett massevenemang

Anvisningar för en himlalöpare

1 Kor 9:24–27:

Vet ni inte att av alla löparna som springer på arenan är det bara en som får priset? Spring så att ni vinner det. Alla som tävlar måste ha disciplin i allt – de gör det för att vinna en segerkrans som vissnar, vi för att vinna en som aldrig vissnar. Jag springer alltså inte utan att ha målet i sikte, jag boxas inte likt en som slår i tomma luften. I stället är jag hård mot min kropp och tvingar den till lydnad, för att inte själv komma till korta när jag predikar för andra.

Paulus kände väl till sin tids toppidrott och han jämför den kristnes liv med en idrottmans träning och tävlande under antiken (se också Fil 3:12–14). I vår text ser Paulus sig själv som en löpare, som en boxare och till och med som en idrottskommentator, som genom att predika kallar andra till tävlingen.

För en idrottsman är det viktigt att ha målet och segerpriset framför sina ögon. Om han glömmer målet och segerpriset, har han inte längre någon motivation till att träna och inte heller till att göra stora ansträngningar både före och under tävlingen.

Också den kristnes liv kan vara en hårt träning. Inte så, att vi borde nå en viss grad av helighet och lyckas med våra egna ansträngningar för att bli frälsta. Men vi har många andliga fiender mot vilka vi måste kämpa, för att inte förlora den nåd som Gud redan har givit oss. Och den gamle Adam, som fortfarande bor i vårt hjärta, är inte den svagare av fienderna. Därför säger Paulus att han slår sin kropp och tvingar den till lydnad.

Paulus uppmanar oss att löpa på samma sätt som den som vill vinna tävlingen, löpa för att få segerpriset. Det är ju bara den som vinner som får priset. Lyckligtvis måste vi inte kämpa mot varandra utan bara mot oss själva. Det är på samma sätt som vid de stora maratonevenemangen, som arrangeras här och där: var och en som kommer i mål får en medalj; var och en som kommer i mål är alltså en vinnare.

Två viktiga saker

Appropå maratonlöpandet. Utöver det, att man måste hålla målet och priset i tankarna, finns det åtminstone två viktiga saker, som man måste ta hand om, för att överhuvudtaget nå målet.

För det första, man måste tanka regelbundet. Om man löper förbi servicepunkterna och inte dricker idrottsdrycker, kommer energin att ta slut och musklerna kommer att krampa före målgången.

I det andliga livet behöver vi regelbundet levande vatten och himmelskt bröd för att orka. Guds ord och speciellt nattvarden är sådana servicestationer, där Gud vill föda oss med himmelsk näring. Ve oss, om vi har så hög fart att vi inte hinner stoppa och tanka!

För det andra, utan att ha en skara av andra löpare kring sig, som delar den långa sträckans besvär och som uppmuntrar en att orka vidare, skulle det vara mycket svårt, om inte omöjligt, att löpa hela 42 kilometer – åtminstone för mig.

Gud har givit oss församlingen, systrar och bröder, så att vi tillsammans ska vandra vidare. Då vi har svårt att orka får vi ta emot uppmuntran från andra, och då vi har det lättare är det vårt uppgift att stödja dem, som kanske just då har det svårare. Himmelsfärden är inte någon sololöpning utan ett massevenemang.

Också Hebreerbrevet hänvisar till det antika tävlingsloppet. I Hebr 12:1–2 heter det: ”När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, ...”

Några enkla anvisningar

Låt mig ge några enkla anvisningar för en himlalöpare.

”Låt oss lägga bort allt som tynger ...”

Vem skulle vilja bära tunga bördor, om man ska orka löpa länge? I själavården får vi lägga av oss de onödiga backar, som får det andliga livet att te sig svårt.

”... och särskilt synden som snärjer oss så hårt ...”

Synden är en listig fiende, som försöker få oss att falla och avbryta tävlingen. Vi får lägga bort synden genom att göra motstånd och genom att erkänna synden och be om förlåtelse.

”Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus”

Om vi fäster blicken på oss själva, orkar vi inte länge, men när vi ser på vår frälsare, som redan har löpt före oss till himmelen och som är vår renhet och helighet, då uppnår vi målet och får segrarens pris – det eviga livet.

Ville Auvinen (Sändebudet 10 / 2005)